

крачки до тъмния жгълъ на стаята и дигна една пушка:

— Да вървимъ!

Въ гласа му имаше нѣщо ликуващо. Тримата чакаха тоя залпъ. Това бѣше сигнала. Загоровъ сложи сжщо пистолетъ въ джоба си и взе пушка отъ жгъла.

— Да вървимъ! повтори той, но въ неговия гласъ нѣмаше радостъ, а твърдо решение на воля да премине всички пжтища и прѣчки, по които може да се стигне до една цель. Единиятъ бѣше увлѣченъ отъ самата борба, отъ сигналитѣ презъ нощта, отъ звъна на оржието и, може би, отъ едно желание да внуши страхъ съ силата си. Загоровъ имаше бележитѣ на идеалистъ, който вижда далечната желана звезда и преминава борбата, защото е неизбежна.

Само Струмски се смути. За него сигналътъ като чели дойде много рано — или съвсемъ неочаквано. Но той сжщо прехвърли на рамото си пушка, после изпревари другитѣ и излѣзе въ коридора. Жена му стоеше притисната до вратата. Когато го видѣ, прехапа ржка, за да не извика. Той се хвърли къмъ нея, прегърна я и заговори развълнувано:

— Защо, защо дойде? Да ми създавашъ излишни безпокойства. Ахъ, колко си неразумна!

Тя пошепна, за да не издаде плача си:

— Не се сърди. Тоя гръмъ ви вика, нали? Азъ ще си отида сама, не се безпокой.